

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CXXXV. De Capacitate Canonorum Regularium Lateranensium, &
Sanctissimi Salvatoris ad obtenenda beneficia Ecclesiastica sæcularia cum
cura, & sine cura, atque pensiones Ecclesiasticas.). 9. Julii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Principis, cujus vices planè immerentes gerimus, Caritas allidè urget Nos, ut pro commissa divinitus imbecillitati nostræ univerſi Domini curâ semper advigilantes, periculis animarum, sicubi fortè superimpenderint, per omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes, opportunè, quantum cum Domino possumus, occurramus; atque iis præcipuè Regnis & Locis peculiari quodam Apostolica nostræ Caritatis studio, auctoritatilque providentiâ consulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quammaximè floreat, callidus humani generis hostis nocere Fidelibus, dum aperto bello desperat, per insidias molitur; in Angelum scilicet sese lucis transfurgans, & ementitâ boni specie incantis illudens; quâ ex arte non minora sæpe animarum detrimenta, quam ex aggressione manifestâ, esse proventura nequissimus vector confidit.

§. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentissimis Portugallia, & Algarbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus Vos Antistites summâ cum Sacerdotalibus virtutis vestræ commendatione præfideatis, & quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc S. Sedem observantiâ, merita debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios, falsâ zeli imagine seduci se passos, sed a zelo secundum scientiam longè aberrantes, perverſam quamdam, & perniciosam praxim in audiendis Christianidelium confessionibus, & in saluberrimo Pœnitentiæ Sacramento administrando invehere, atque introducere capisse; ut videlicet, si fortè in pœnitentes incidissent socium criminis habentes, ab iisdem pœnitentibus socii hujusmodi, seu complicitis nomen passim exquirent: atque ad illud sibi revelandum non inducere modò suadendo conarentur; sed, quod detestabilis est, denuntiâ quoque, nisi revelarent, absolutio- nis sacramentalis negatione, prius adigerent atque compellerent; imò etiam complicitis ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigent designari: Quam illi quidem intolerandam imprudentiam, tum procurandâ complicitis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum specioso prætextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum vera opiniones hujusmodi vel falsas, & erroneas sequendo, vel veras, & sanas malè applicando, perniciem tam suis, quam pœnitentium animabus conficerent; ac sese præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile consecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo aeterno Judice constituerent.

§. 2. Et verò jam secuta fuisse multa ejusmodi damna, infelici experienciâ compertum est: Nec fieri potuit quin eâ de causâ & oblocutiones, & scandala, & non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, & animorum ingens conturbatio in Populo fidei exorta sint. Tristia Nos hæc nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem hujusmodi abusum protinus justâ indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iisdem Portugallia & Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque sollicitè gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ullâ ex parte Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hac super re nostram apud Vos obscuram, aut ambiguum esse sinamus; Notum Vobis esse volumus,

memoratam superiùs praxim penitus reprobendam esse, eandemque a Nobis per presentes nostras in formâ Brevis literas reprobari, atque damnari, tanquam scandalosam, & perniciosam, ac tam famæ proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejusdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo & necessario usu Fideles abalienantem.

§. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastoralis vestrâ vigilantia nihil est quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque nostri esse censemus, alacritatem ipsam vestram hac mentis nostræ apertâ significatione, & Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuerre & excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggererit, initis rationibus, & efficacioribus quibusque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenuè insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curâ vestrâ ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinæ misericordiæ fonte illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore nostro, ad ablucendas dealbandasque in Sanguine suo animas, amatissimè invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentiâ, luculentiora Nobis certò pollicemur vestræ pietatis & observantiæ argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrimâ celestium charismatum copiâ conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres; ex animo impertimur.

§. 5. Volumus autem, ut presentium transumptis, five exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigilli Personæ in Dignitate Ecclesiasticâ constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel offensa.

Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majorè sub Annulo Piscatoris die vii. Mensis Julii MDCCLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

De Capacitate Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Ecclesiastica secularia, cum curâ, & sine curâ, atque Pensiones Ecclesiasticas,

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

QUOD inscrutabili Divinæ Providentiæ consilio Nobis immerentibus demandatum est Apostolicæ servitutis Officium, inter gravissimas curas, quarum penè obruimur multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controversas dirimere, atque aliquando de medio tollere studeamus, quæ jampridem diu agitata, magno Ecclesiasticæ disciplinæ detrimento indecise adhuc adhuc pendere dignoscantur; idque potissimum, ubi & rei controversæ gravitas, doctorum Virorum judicio, visa est Apostolicæ Decisionis oraculum postulare; & ipsi Romani Pontifices Prædecessores Nostri ejusmodi decisionis edendæ consilium aliàs susceperunt; tamen, quominus id perficerent, aliorum fuerint negotiorum occupationibus præpediti.

§. 1. Celebris jamdudum est controversia, an Canonici Regulares capaces sint obrinendi & retinendi Ecclesias Parochiales seculares, absque Indulto Apostolico. Quam quidem controversiam tum veteres tum recentiores Ca-

Episcopis mandat, ut eam inhibeant, & ex-tinguant.

Transumptis fidem haberi jubet.

Dat. die 7. Julii 1745.

CXXXV.

Exordium.

Controversia super capacitate Canonicorum Regularium ad Beneficia secularia sæpe ab Auctoribus tractata.

Refert ab-
sum interro-
gandi Pœni-
tentes de no-
mine comp-
licitis, seu
Socii crimi-
nis &c.

Scandala in-
de exorta.

Item Cardd.
Inquisitoris,
& Patriar-
chæ sollicitu-
dines.

Damnat re-
laxam pra-
xim.

nonistæ tractarunt, in suis Commentariis ad *Cap. Quod Dei timorem, de statu Monachorum*; nec desierunt inter Ecclesiasticarum rerum Scriptores, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes positos, qui hujusmodi quæstionem accuratè examinaverint. Hac ipsa de re, flagitantibus Canonicis Regularibus Lateranensibus, bonæ memoriæ Franciscus Maria Pitonius magni quondam nominis in Romana Curia Advocatus, ac deinde Episcopus Imeriensis in Partibus Infidelium, & sanctæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. Auditor, amplum composuit volumen, quod licet nunquam Typis vulgatum, a Nobis tamen visum, atque perlectum est. Præterea dilectus Filius Cæsar Benvenuti Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, non multos ante annos, in lucem edidit Opus a se conscriptum, pro asserendo Canonicis sui Ordinis jure obtinendi præfatas Parochiales, absque Indulto Apostolico; in quam etiam sententiam plures clarorum Jurisperitorum Consultationes editæ sunt, ac Typis impressæ in Bullario Canonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris. Denique innumeri propemodum sive Theologi, sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quæstionem hanc instituerunt; quorum aliqui eò usque progressi sunt, ut prædictos Canonicos Regulares, nedum ad obtinendas sæculares Ecclesias Parochiales ad præsentationem Patronorum sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quascumque Parochiales Ecclesias ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, etiam per concursum, assequendas, & ad se sistendum hujusmodi concursibus, absque Indulto Apostolico, habiles atque capaces asserere non dubitaverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum, Cathedralium, & Collegiarum Ecclesiarum, horum quoque absque Apostolica dispensatione adipiscendorum, capaces eos esse sustinuerunt. Et quod magis notatu dignum videtur, idem planè affirmarunt de Beneficiis simplicibus, & Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes exempla hujusmodi Canonicorum Regularium, qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad regendas Parochiales Ecclesias sæculares, & ad obtinendos Canonicatus atque Præbendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, & Metropolitanis; tum etiam ad Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentia onere, administranda, e Claustris exierunt.

Resolutions Congregationum, & Summorum Pontificum Decreta.

§. 2. Sanè quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad diversi generis negotia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum sæpe fuerit hujusmodi asseritum jus Canonicorum Regularium; sæpe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad sæculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII. Ita decrevit Congregatio Episcoporum & Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fusè deductis a Procuratore Generali Canonicorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a pia memoriæ Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis prædictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Cause *Placentina* in Congregatione Concilii propositæ Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi præsentato ad Parochialem Ecclesiam sæcularem;

quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quæ præcesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa & universalis Lex in hac materia constitueretur; idque a sanctæ memoriæ Innocentio Papa XII. Prædecessore Nostro per Apostolicas Literas in forma Brevis fuit confirmatum.

§. 3. Hæc tamen Decretorum unio, & generalis Cause discussio minime peracta fuit. Verum anno Domini millesimo septingentesimo decimo tertio Procurator Generalis Canonicorum Lateranensium postulat a felicis recordationis Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa XI., ut totius Cause cognitionem prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis examini & iudicio subiceret; ad hoc ut eadem Congregatio illam discerneret ac definiret, in *mero puncto Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum, independentè & præcisivè ab omnibus Resolutionibus & Decretis Sacrarum Congregationum, iudicatis quoruncumque Tribunalium, Rescriptis, & Oraculis Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam contrariis Ordini Canonicorum Regularium, a temporibus Gregorii XIII., usque in præsens emanatis*, super quo Pontificium *juxta petita* Rescriptum obtinuit.

§. 4. Juvat credere, tunc existentem, alioquinque deinceps prædictæ Congregationis pro tempore Secretarios, pro debita erga Pontificum mandatum observantia, diligenter curasse, ut Causa isthæc in Congregatione proponeretur. Equidem dum Nos in minoribus constituti, eodem Secretarii munere fungeremur, plurium annorum cursu nihil intentatum reliquimus, ut & prædicta controversia ad examen revocaretur, & congruè tandem decisione tolleretur; sed minime licuit, novis semper impedimentis objectis, negotium hoc ad optatum finem perducere. Verumtamen minime dubitabamus (quod etiam prædictis Secretariis, qui ante Nos fuerunt, persuasum fuisse censemus), quin interim inviolatè servaretur præcitatum Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a Congregatione Episcoporum & Regularium editum, & a Clemente Papa X. confirmatum; quum potissimum & ipsorum temporibus, & Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeuntibus, frequenter evenisset, ut ab Apostolica Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini, quam ad aliam Episcoporum & Regularium Congregationem, remitterentur petitiones Canonicorum Regularium, qui pro obtinenda aliqua Parochiali Ecclesia sæculari, ad quam a Patronis præsentati fuissent, vel pro assequendo Canonicatu Ecclesiæ Cathedralis aut Collegiæ, ab aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum Indultum postulabant. Unde consequens erat, ut opportunis adhibitis diligentibus pro Cause propositione ad normam Rescripti Clementis Papæ XI., non admodum interessè videretur, si ipsi Canonici Regulares ejusdem Cause decisionem minime urgerent.

§. 5. At verò quum a sanctæ memoriæ Benedicto Papa XIII. Anconitanam Episcopalem Ecclesiam regendam accepissemus, statim ac ad eandem, uti par erat, presentes accessimus, sero didicimus Nostram hac de re opinionem Nos fecissemus. Siquidem in ea Civitate nonnullos Canonicos Regulares invenimus, qui, post relatum Decretum anni millesimi sexcentissimi septuagesimi primi, nullo suffulti Apostolico Indulto, sed de licentia tantum suorum Prælatorum Regularium, ad Parochias sæculares, vel ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti, e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam unum ex his invenimus, qui quum sæculare Beneficium, quod olim obtinuerat, resignasset;

Clemens XI. Congregationi Concilii committit Cause discussionem.

Quæ hucusque variis ex Causis dilata fuit.

Abusus a Sanctissimo Domino Nostro reperi in Diocesi Anconitana.

tamen extra Claustra similiter, in habitu Presbyteri secularis debebat. Atque hujus quidem conscientia securitati, pro Noltri muneris ratione, consulere non omisimus, implorata eadem dispensatione ab Officio Penitentiarie Apostolicae, cui rem totam referentes, demonstravimus jam moraliter impossibile Oratori fore, claustralis vitae institutum, & Religiosum habitum resumere; quum & octogenario major esset, & mala valetudine laboraret.

Item in Bononiensi.

§. 6. Deinde paucis post annis a felici recordationis Clementis Papa XII. Prædecessore Nostro ad Episcopatu Anconitano ad Metropolitanam Cathedram Bononiae Patriæ Nostræ translati; idem omnino in hac etiam Civitate & Diocesi obtinere comperimus. Contigit autem, quemdam Canonicum Regularem Lateranensem ad Ecclesiam Parochialem secularem de Jurepatronatus Laicorum a Patrono Laico nominari; cumque Nos, ante hujusmodi nominationis admissionem, præter consensum Abbatis Generalis ipsius Ordinis, Apostolicum insuper Indultum Nobis exhiberi postularem, eaque de re apertissimum Clementis Papæ X. Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo editum extare diceremus; mirati profecto sumus, quum Nobis responderi audivimus receptam esse in toto Canonicorum Regularium Ordine sententiam, quod præfatum Clementis X. Decretum omne robur amisisset, & in suspenso remaneret, ex quo Clemens XI. anno millesimo septingentesimo decimo tertio, ut supra dictum est, questionem illam de ratione obtinendarum a Canonicis Regularibus Parochiarum seclularium, an scilicet consensus eorum Abbatis Generalis, nullo interveniente Apostolico Indulto, ad hoc sufficiens esset, Congregationi Concilii examinandam tradiderat. Equidem Nos hujusmodi responsioni, quam agnovimus omni soliditate desitutam, minime acquievimus; neque porro Canonicus ille Regularis ad regimen Parochialis Ecclesiæ, ad quam præsentatus fuerat, a Nobis admittitur fuisset, nisi prius Apostolicam dispensationem petiisset, atque impetrasset. Verum ex hoc plenius cognovimus, quam necessarium esset huic controversiæ aliquando finem imponere, ac certam atque universalem regulam stabilire super Canonicorum Regularium capacitate ad obtinendas Parochiales Ecclesias, Canonicatus, aliaque Beneficia Ecclesiastica seclularia, vel de licentia dumtaxat eorundem Superioris Regularis, vel nonnisi accedente Apostolica dispensationis auctoritate. Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum satis esse duxerimus, aliarum Diocesum curam propriis Pastoribus relinquentes, in commissâ Nobis Ecclesiæ procuracione vigilare.

Qui vincunt necessitatem decidendi questionem.

Pontifex decisionem edere intendit.

§. 7. Jam verò, nullis Nostris meritis, in sublimi Apostolatus culmine constituti, Nostras esse partes reputavimus, questionem hanc supremam tandem decisione terminare, & pro concessâ Nobis auctoritate, declarare, an prædicti Canonici Regulares, tam Lateranenses, quam Sanctissimi Salvatoris, de licentia tantum suorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Ecclesias seclulares, & in Ecclesiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Præbendas, ac demum Beneficia Ecclesiastica simplicia obtinere, aut Pensiones Ecclesiasticas percipere; an verò, præter hujusmodi Superiorum Regularium licentiam, Apostolicæ quoque auctoritatis requiratur accessio.

Causam privatis studiis expendit.

§. 8. Porro quam methodum pie memoriæ Clemens XI. pro hujus questionis enodacione præscripserat, eam laudatissimi Pontificis mente dignam semper existimavimus; eidemque propterea inherentes, cupientesque rem ipsam, antequam illius examen alteri committeremus,

privatis Nostris studiis penitiùs introspicere, tempus illud, quod mense Octobri proxime elapso a publicis audientiis vacuum habuimus, in Bibliotheca Nostra domestica insumentes, quamplurimos illic existentes Libros, aliosque etiam rariores è celebri Bibliotheca dilecti Filii Nostrî Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Themas Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteri Cardinalis Passionei nuncupati Brevium Nostrorum Secretarii, ad Nos allatos, avidè evolvimus; sedulò inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini sanctionibus, quid Professioni ab ipsis Canonicis Regularibus emissæ, ac demum quid eorundem Instituto magis consentaneum esset; ac super his omnibus prolixam Dissertationem, Canonici Juris principiis, & Historicis notionibus innixam, non quidem Pontificiæ auctoritatis jure, sed privati Doctoris diligentia, elucubravimus.

Et super ea Dissertationem scribit.

Controversiam ad se advocat.

§. 9. Quamvis verò, ex præscripto relati Decreti Clementis Papæ XI. hujusce controversiæ examen in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum haberi debuisset; nihilominus fatius esse duximus totam hujusmodi Causam ad Nos avocare, non quidem, ut ipsi per Nos, absque aliorum consilio, eam definiremus, sed ut solemnior atque commodior ipsius controversiæ discussio accuratissimâ maturitate perageretur, prout ex inferiùs dicendis revera præstitum fuisse apparet.

Cardinales, Prælatos, Theologos, & Canonicos in consilium adhibet.

§. 10. Siquidem in consilium hac de re nobiscum assumptum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra, necnon Dilectos Filios Nostros ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteros Cardinales, de Gentilibus, Cavalchinum, Tamburinum, & Besozium respectivè nuncupatos, omnes, penultimo excepto, prædictæ Congregationi Concilii Tridentini adscriptos, tres verò etiam priori loco memoratos, olim, dum in minoribus agerent, ejusdem Congregationis Secretarios, alterum autem a pluribus annis ipsius Præfectum, His adjunximus Dilectum Filium Magistrum Josephum Alexandrum Furietum sæpèdictæ Congregationis Concilii Secretarium, necnon alios Prælatos præcipua Romanæ Curia munera obeuntes, nimirum Dilectos pariter Filios Magistros Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem Argenvillers Auditorem, & Xaverium Justinianum Subdatarium Nostrum; ex Regularibus autem Petrum Aloysium de la Torre Abbatem Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cassinensis in eadem Romana Curia Procuratorem Generalem, & olim in sua Congregatione Sacrorum Canonum Professorem; duosque Societatis Jesu Presbyteros, Dominicum Turanum Officii Penitentiarie Apostolicæ Consultorem Theologum, & Ægidium Mariam Giulii Sacrorum Canonum Professorem, eorundemque in Collegio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

Eorumque libera suffragia exquirat.

§. 11. His omnibus, & singulis præfatum Dissertationem Nostram communicavimus, in qua apertè declaravimus, Nos meram, ut præfertur, Doctoris privati personam in ea gessisse, nec aliis ademptam voluisse libertatem in contrarium opinandi, si ita jus & ratio suaderent; datoque illis trium & amplius mensium spatio, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum Regularium utriusque prædictæ Congregationis exigerent; justissimè, ut singuli suum suffragium aperirent, ac literis consignatum Nobis exhiberi curarent.

Canonicorum Regularium interpellatio superflua.

§. 12. Neque verò opus esse judicavimus, ipsos prædictorum Canonicorum Regularium Ordines ad Causam dicendam excitare, ut sive per se, sive per alios, ea deducerent, quæ facere

posse putarent pro eorum asserto jure obtinendi Beneficia secularia absque Apostolico Indulto; tum quia rationum, qua in utramque partem afferri solent, referta sunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canonistarum, aliorumque Scriptorum Ecclesiasticorum Volumina; tum quia post ipsum Clementis XI. Rescriptum, ut pariter supra adnotavimus, & Franciscus Maria Pitonius, prolixâ Dissertatione, in qua Canoniorum Lateranensium defensionem suscepit, & istorum Abbas Generalis Cœsar Benvenuti, in suo Opere in publicam lucem emisso, quæcumque ad causam facere poterant, juxta singula Capita in præcitato Clementis XI. Decreto indicata, & a Nobis in prædicta Dissertatione Nostrâ, ut præfertur, ordinatè ac singillatim expensa, latissimè sunt prosequuti; Tum demum quia nolimus novum ipsis Canoniorum Regularium Ordinibus imponere sumptuum onus, postquam toties super eadem re Jurisconsultorum Curie Nostræ operam, & calamum adhibuerunt.

§. 13. Quum itaque prædicti omnes a Nobis requisiti, intra præfixitum tempus suffragium quisque suum Nobis obtulissent; (excepto præfato Vincentio Episcopo Cardinali, quoniam ipse in suis Commentariis ad Constitutiones Apostolicas, suam hac de re sententiam pluribus in locis aperuerat, & jampridem Typis vulgaverat); Nos illorum scripta attentè perlecta diligentissimè expendimus; eademque, una cum prædicta Dissertatione Nostrâ, Dilecto Filio Magistro Nicolao Antonello, Præfato Nostrò Domestico, & Archivii Pontificii in Arce Sancti Angeli existentis Custodi, in eodem Archivo diligenter aservanda tradidimus; ut perpetuis futuris temporibus constare valeat, quàm cautè & consideratè in hac Causâ definienda agere voluerimus.

§. 14. Et quoniam prædictorum omnium concors fuit sententia; (unius enim dissentus, in duodenario Consulentiis numero, uniformitatem non tollit); iidemque in eo convenerunt, quod neque Canonici Regulares Lateranenses, neque Canonici Regulares Sanctissimi Salvatoris, Beneficium quodlibet Ecclesiasticum faculare obtinere, aut quamlibet Pensionem Ecclesiasticam percipere valeant, absque auctoritate Apostolicæ Sedis; Nos eorundem consilium & sententiam sequentes, atque etiam motu proprio, & certa scientia, atque Apostolica auctoritate, hac Nostrâ in perpetuum valitura Constitutione statuimus, decernimus, & declaramus, eosdem Canonicos Regulares, absque Indulto Apostolico, ut præfertur, cujuscumque Beneficii Ecclesiastici secularis, sive cum adnexo animarum curæ, aut residentia onere, sive etiam Beneficii simplicis, & sine cura, ac personalem residentiam non requirentis, & cujuscumque Pensionis Ecclesiasticæ, verè incapaces esse, & censeri debere; eisdemque nec Jus commune, nec Tridentinæ Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque demum ullam contrariam consuetudinem, usum, possessionem, seu quasi, aliumque omnino titulum, pro hujusmodi præfata capacitate ullatenus suffragari.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut præfata auctoritate, ad animarum curam in Ecclesiis Sæcularium assumendam, & exercendam, vel ad Canonicatus, sive Præbendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis obrinenda, è Religiosis Claustris exeat, discedat, & extra ea morietur; sed necessarium omnino, semper, & quomodocumque esse & fore speciale Apostolicæ Sedis

Indultum, tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficiorum Sæcularium, sive cum animarum cura, sive cum residentia onere adnexo, capaces fiant, & existant; quam ut ad ea assequenda, regenda, & retinenda, è Claustris discedere, & extra ea degere licitè possint. Similiter omnium & quorumcumque Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapaces esse declaramus, & ad ea assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus: At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsis indigentis, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat; decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem è Religionis suæ Claustris exire, aut extra ea vitam degere posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut antea, & sub legitima suorum Superiorum Regularium obedientia manere debere statuimus; contravenientes verò omnibus & singulis pœnis, adversus Regulares Apostatas latis atque statutis, subjicimus; & iidem re ipsa & cum effectu affici & coerceri mandamus.

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, quique a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non verbo, aut specie tantum, sed revera & proprie Regulares existunt, ipsique cum aliis omnibus cæterorum Ordinum Regularibus, communia sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ; ideoque, quatenus Regulares sunt, æque ac Monachi, cæterique Religiosis quibusque Ordinibus adscripti, incapaces sunt Beneficiorum Ecclesiasticorum Sæcularium, absque Apostolicæ Sedis auctoritate, & dispensatione. Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in præcitato Cap. *Quod Dei timorem.*) Regulari inservit laxiori; æquum est, majorem cum ipsis indulgentiam adhiberi, & ubi eorundem Superiorum Regularium consensus adit, benigniori quadam facilitate, per Apostolicæ auctoritatis Indulta, ad Sæcularia Beneficia eosdem admitti. Verùm ut in hujusmodi casibus omnia ritè rectèque procedant; sequentes Regulari, inviolabiliter, respectivè, sub pœna nullitatis Collationis Beneficiorum, tenendas & observandas, eadem Apostolicæ auctoritate præscribimus atque statuimus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, pro quorum collatione Concursus indicari non solet, veluti sunt Ecclesiæ Parochiales de Jurepatronatus Laicorum, & in Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque Præbendæ (exceptis tamen Theologiis, & Penitentiariis Præbendis, quarum utraque prævio semper Concursu provideri debet); & quidem ubi hujusmodi Beneficia de jurepatronatus sive Ecclesiastico, sive Laicali existant; & cessantibus quoad Beneficia Jurispatronatus Ecclesiastici reservationibus & affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex prædictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia præsentare, seu nominare; dummodò præsentatio, seu nominatio fiat cum expressa præfatione Beneplaciti Apostolici. Postquam verò præsentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, præsentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obrinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quàm Sedis Apostolicæ; ad ipsos præsentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in

Præmissorum
suffragia ex-
penduntur.

Pontifex de
consilio &c.
& motu pro-
prio &c. de-
clarat, Ca-
nonicos Re-
gulares in-
capaces cu-
juslibet Be-
neficii Sæcu-
laris, aut
Pensionis Ec-
clesiasticæ.

Prohibet
eidem egres-
sum è Clau-
stris absque
Indulto Apo-
stolico, ra-
tione Bene-
ficiorum Cu-
ratorum, aut
Residentia-
lium.

Provisos de
Beneficiis
simplicibus,
aut Pen-
sionibus Ec-
clesiasticis in-
tra Claustra
manere ju-
bet, sub pœ-
nis contra
Apostatas.

Ipsis tamen
Indulta Apo-
stolica faci-
lius conce-
denda esse
agnoscit.

Præscribit
Patronis for-
mam præsen-
tandi Cano-
nicos Re-
gulares ad Ec-
clesiæ Pa-
rochiales,
aut Canoni-
catus.

1745.

Item Superioribus Regularibus, qua ratione licentia impertiri debeant.

Ordinariis attestaciones requirenda.

His omnibus justificatis, concessione Indulti iudicio Pontificis refervat.

Eadem respective servanda in provisionibus ad Ordinarios pertinentibus sine Concursu.

Canonici Regulares ad Concursus admitti nequeunt.

Sed licentia impetranda

Ecclesia Sæculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obtenturam esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perfectam habentes vitam ad huiusmodi præsentato seu nominato religiose institutam, & studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuum fore Ecclesie illi, cuius servitio deputatur, in Domino pariter iudicaverint; requisitum assensum in scriptis præbentes, testimonium insuper adjicient de ipsius præsentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Præbendam Canonicalem; super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districtè oneramus. Sed & ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus præsentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam & mores relatum fuerit, vel aliàs legitime constiterit.

§. 18. Quæ omnia, videlicet præsentatio, seu nominatio, & respectivè acceptatio cum adjunctis clausulis præservativis supra enunciatis; item Superiorum Regularium consensus, eorundem attestatio; Ordinariorum quoque favorabile testimonium; exhibenda erunt nostro, sive Successorum Nostrorum Romanorum Pontificum pro tempore Datariorum, qui, facta Nobis, aut Successoribus Nostris, prædictorum omnium relatione, si ita Pontifici videbitur, Litteras Apostolicas super concessione huiusmodi Beneficii eidem Canonico Regulari præsentato seu nominato ad illius vitam faciendam, statim expediri jubebit; vel aliàs, de ejusdem Pontificis mandato, ante ipsam expeditionem, prædictæ Congregationis Tridentini Concilii Interpretis consilium exquiret.

§. 19. Idipsum, quantum rei natura, & circumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam observari volumus & mandamus, quoties Ordinarius ipse Canonicum Regularem Lateranensem, aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam Parochialem, quam in casu particulari sine concursu conferri posse contigerit, sive ad Canonicatum absque Concursu pariter providendum, & ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem & collationem pertinentem, promovendum putaret. Decernentes, in huiusmodi casibus nihil ab Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed Romano pro tempore Pontifici rem totam deferri; item consensum Superiorum Regularium, juxta formam superius a Nobis præscriptam, exquiri, & obtineri; omniaque demum, ut præfertur, ad Datarium pro tempore transmitti, ut is, relatione Pontifici facta, opportunum super expediendis Litteris Apostolicis mandatum accipiat.

§. 20. Ubi verò agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, ad quæ Concursus de jure indici, & haberi debet; cujusmodi plerumque sunt Ecclesie Parochiales ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, itemque Ecclesie Parochiales de Jurepatronatus Ecclesiastico, & in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis, aliisque, Præbendæ Theologalis, & Pœnitentiariæ; statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia ipsorum Superiorum Generalium, ad huiusmodi Concursus accedere posse: ipsique Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districtè inhibemus, sub pœna nullitatis Concursus, ne prædictos Canonicos Regulares ad huiusmodi Concursus admittere præsumant, sine prævio Beneplacito Apostolicæ Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum invariabiliter tenendam, atque servandam præscribimus.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius

Ordinarius, inter eos Sæculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesie Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ collatione & provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad huiusmodi Parochiam aut Præbendam idoneum revera esse, in Domino iudicaverit; & è contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad prædictas Ecclesiam, aut Præbendas respectivè aptum, & idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tempore existentis iudicio rem totam deferret; a quo si illi indultum fuerit, ut huiusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debet, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, huiusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is facturum se esse affirmaverit; idem Episcopus Superiores Regulares rogabit pro huiusmodi consensu, seu licentia; quam tamen ipsi Superiores nequaquam impertiri debent, nisi simul testati fuerint, & nullum proprio Ordini detrimentum extitutum, si religiosus vacantem Parochiam, aut Præbendam assumat, & eundem, antea vitæ ac doctrinæ merito, dignum esse, qui ad illam promoveatur.

§. 22. Hisce omnibus in antecessum exactè servatis, licebit Canonicum Regularem ad Concursum admittere; Et nihilominus si eum præceteris probari contigerit, ipsa Parochiæ, seu Præbendæ concessio a Romano Pontifice expetenda erit; transmissis ad Datarium pro tempore omnium præmissorum documentis; ut hic, facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

§. 23. Si autem contigerit, ut habito Concursu pro Ecclesie Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ provisione, nullus ex Concurrentibus de Clero Sæculari idoneus repertus fuerit; aut si, huiusmodi Concursu indicto, intra præfinitum tempus nemo ex Clero Sæculari ad illum accesserit; Episcopus autem vacantem Ecclesiam, aut Præbendam alicui Canonico Regulari Lateranensi, aut Sanctissimi Salvatoris utiliter concedi posse crediderit, pari modo Apostolicum assensum ad hoc exquirere debet; habitoque rescripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum esse poterit: *pro gratia, servatis servandis*; tunc Episcopus cum ipso Canonico Regulari, & cum ipsius Superioribus ea servabit, quæ superius a Nobis præscripta sunt; ac de præmissorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium transmittet, Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo jubente, ad concessionem huiusmodi Ecclesie aut Præbendæ per Litteras Apostolicas procedi possit.

§. 24. Denique, quod pertinet ad Ecclesiarum Parochialium, aut Canonicatum renunciations, seu resignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium, aut Pensionum Ecclesiasticarum reservationes; quum in his omnibus, non solum ex superius dictis, propter Regularem qualitatem Resignatarii, aut Coadjutoris deputandi, sive de prædictis Beneficiis aut Pensionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinseci huiusmodi collationum, Apostolicæ auctoritatis interventus semper & omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum arbitrio & prudentiæ omnia relinquenda esse ducimus. Confidimus autem, neminem fore ex præfatis Successoribus Nostris, qui in huiusmodi casibus, præter alia ad resignationes, aut Coadjutorias admittendas, sive constituendas, & ad Beneficia simplicia conferenda, vel Pensiones Ecclesiasticas reservandas, de jure requisita, rerum insuper ac personarum

1745.

a Summo Pontifice, & a Superioribus Regularibus.

Ipsa Provisio a Summo Pontifice perficienda.

Quid in concessione Parochiæ, aut Præbendæ Theologalis seu Pœnitentiariæ, extra Concursum.

De resignationibus, Coadjutoriis, Collationibus Beneficiorum simplicium, & Pensionum reservationibus, Pontificis iudicium esto.

ratione

Obtinentes Parochias, aut Canonicatus Sæculares, intra Claustra degere nequeunt.

Quæstiones super delatione habitus Regularis, & retentione Socii ejusdem Ordinis.

Absolvuntur ab hujusmodi obligatione; additis patris monitionibus &c.

Provisi de Parochia, aut Canonicatu Sæculari non possunt a Superioribus Regularibus ad Claustra revocari.

ratione habita, ea quæ superius a Nobis circa præmissas concessiones statuta sunt, præ oculis habere, & maturè perpendere omittat.

§. 25. Equidem inspecto Cononicorum Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Regulari Instituto, non licet eis, quoad vivunt, post solemnem Votorum Professionem, è Religiosis Claustris discedere, & a Superiorum Regularium obedientia se subtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum est, hujusmodi Legi subiecti sint & esse debeant etiam post assequutum aliquod Sæculare Beneficium simplex, aut Ecclesiasticam Pensionem, cujusmodi certis in casibus ab Apostolica Sede Regularibus concedi & assignari contingit; attamen satis patet, neque permanentiam intra Claustra, neque immediatam Superioribus Regularibus subjectionem consistere ullo modo posse cum animarum cura, aut cum Canonica Residentia, si aliquem ex iisdem Canonicis Regularibus Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum & Præbendam, vel Dignitatem, aut aliud Sæculare Beneficium Ecclesiasticum personalem Residentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

§. 26. Illud verò Dubium in Congregationibus hujus Urbis & Curie frequenter discussum ac disputatum fuit; an scilicet hujusmodi Canonici Regulares, post adeptam in Ecclesiis Sæcularibus Parochiam, sive Canonicatum, & Claustris egressi, retinere deberent habitum sui Ordinis, an verò Clericorum Sæcularium vestibus uti possent; Item de iis, qui ad Parochorum Officium sunt promoti, quæsitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum possent, in sui consortium assumere, & apud se habere teneantur. Super quibus non una fuit sententia, tam prædicatarum Congregationum, quam eorum, quos nuper a Nobis in consilium adhibitos esse memoravimus. Verum Nos, iustis & rationalibus de causis animam Nostrum moventibus, decernimus atque statuimus, prædictos Canonicos Regulares, sive ad animarum curam gerendam, sive ad Canonicatum obtinendum in Ecclesiis Sæcularibus, & Claustris egressos, habitum Clericalem Sæcularem assumere posse, & ab obligatione secum retinendi Socium sui Ordinis, liberos & immunes esse, & fore. Eisdem tamen monitos volumus, ne, propterea quod extra Religiosa Claustra vitam degunt, & Clericorum Sæcularium habitum deserunt, ideo se absolutos aut dispensatos esse arbitrentur ab observatione Votorum, quibus se in Regulari Professione Deo manciparunt; sed sciant, se teneri eadem Vota servare & implere in iis omnibus, quæ cum animarum Rectoris, aut Canonici Sæcularis Officio conjungi possunt. Episcopo autem, sive Ordinario Loci, per omnia subiecti sint; ipsumque etiam Superioris Regularis loco agnoscant & colant. Ac demum suas partes esse intelligant, sanctioris conversationis exemplo, sedulitate in officio obeundo, frugalitatis vitæ parsimonia, copiosa elemosynarum largitione, veluti quibusdam religiose perfectionis insigniis, etiam in habitu Sæculari, pro Canonicis Regularibus in oculis hominum se gerere.

§. 27. Quæsitum præterea fuit, utrum hujusmodi Canonici Regulares, qui Parochialem Ecclesiam, vel Canonicatum Sæcularem essent adepti, possent a suis Superioribus Regularibus, legitimis ex causis, ad Religionis Claustra revocari; qua etiam de re non satis conformia proderunt iudicata. Sed convenientibus in unam sententiam his, qui hac occasione a Nobis consulti fuerunt, Nobis visum est statuere ac declarare, prædictos Superiores Regulares hujusmodi facultate destitutos esse, ubi agatur de Sæcularibus Parochiis, aut Canonicatibus in Titulum conferri solitis, & alicui ex prædictis

Canonicis Regularibus in perpetuam administrationem ritè concessis; sed ad Episcopum dumtaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere: vel alias ipsos, iustis pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, & ab ea perpetuò suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuò suspensi existant, utique Religiosum habitum resumere, & ad propria Claustra redire teneantur.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Sæcularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, & Religionis Claustra iterum ingredi debeat; iidemque an id locum habeat, ubi de prædictis per sententiam privati, vel a Parochialium munium exercitio perpetuò suspensus, sive ad ea obeunda inhabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingat; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assiduè præstitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censentes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuò removeamus, decernimus atque statuimus, Canonicum Regularem, qui se Parochia, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privati, vel ad gerendum Parochiæ regimen inhabilitatus, & ab eodem perpetuò suspensus fuerit, ad habitum Regularem, & Instituti sui Monasteria redeundum esse. Non ita verò si, extra casum perpetuæ inhabilitationis, & suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curæ regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum & ii, qui Coadjutorem habent in affecta valetudinis aut ingravescentis ætatis subsidium, teneantur in loco Parochiæ, aut Canonicatus residere; ut præsto sint, quoties legitimum Coadjutori impedimentum obvenerit, ipsius Parochiæ, aut Chori necessitatibus, quoad poterunt, inservire; & qui Jubilationem obtinuerunt, valeant pro libito Chorum frequentare, atque etiam, non obstante hujusmodi Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id exigat, possint ad servitium Ecclesiæ revocari.

§. 29. His porrò declarationibus atque decretis, quæ prævia matura deliberatione, auditoque, ut præfertur, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, aliorumque prudentum atque doctorum Virorum consilio, per has Nostras Literas ferimus, atque Apostolica Auctoritate statuimus; pluribus controversiis finem factum iri confidimus; Eademque operâ tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regularibus, utiliter consultum esse existimamus; Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum frequentes audivimus querelas, super nimia facilitate, qua hujusmodi Canonici Regulares ad Ecclesias Parochiales aut Canonicatus Sæculares convolebant, solâ muniti licentia ipsorum Superiorum Regularium; quos quidem suspicabantur in ea concedenda haud difficiles se præbere, ubi de turbulentis hominibus, aut ipsi Religioni inutilibus ageretur: Ipsis verò etiam Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Ordinibus, quos peculiari semper benevolentia prosecuti sumus; ex quibus non paucos probitate ac doctrina insignes, suorumque respectivè Ordinum amantes, & olim, quum in minoribus ageremus, & postquam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus, aperte conquirentes audivimus, non raro evenire, ut deprecatorum studio & auctoritate, cui Superiores obfistere aut nollent aut non auderent,

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem redire compelluntur.

Non vero in casu Coadjutorie, aut Jubilationis.

Præmissarum declarationum, & decretorum æquitas, & utilitas.

Class. de
perpetua Li-
terarum fir-
mitate.

illos ex Collegis suis cogentur amittere, ex quorum permanentia majorem utilitatem atque splendorem consecutus erat ipsorum Ordo, a quo fidem multos annos hanc in spem educati & aliti fuerant, ac religiosis virtutibus, optimisque disciplinis imbuti.

§. 30. Quocirca easdem presentes Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares praedicti, aut quilibet alii etiam speciali nota & expressione digni, in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati & auditi non fuerint, aut ex alia quacumque causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperiitionis oris, aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiae remedium impetrari posse; sed easdem praesentes semper firmas, validas, & efficaces esse & fore, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari; Sicque & non aliter in praemissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac S.R.E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaque Sedis Nuncios, & alios quoslibet quavis auctoritate & potestate fungentes, & quomodocumque funguros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari, & definiti debere, & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Praedecessoris praedicti dispositione in praedicto Capitulo, quod Dei timorem, necnon, de jure quae sit non tollendo, aliisque nostris, & Cancellariae Apostolicae Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonico-regularium, & utriusque eorum Congregationis praedictae, etiam Jurejuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, sicut etiam quantumvis inveteratis, & quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrariam praemissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque, indultis, & licentis Apostolicis utriusque vel alterutri Congregationum praedictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, & personis in genere, vel in specie quomodolibet forsan concessis, confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores, formas, Causas, & occasiones praesentibus pro plene & sufficienter expressis & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, specialiter, expressae, ac plenissime & amplissime motu pari derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 32. Ceterum quia difficile foret, ipsas praesentes Nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum transumptis, sive exemplis; etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem

ubique fides habeatur, tam in iudicio, quam extra, quae eisdem praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae Constitutionis, definitionis, declarationis, statutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLV. septimo Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
F. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 23. ejusdem Mensis, & Anni.

Confecratio Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur; ac suspensionis & excommunicationis sententia in ipsum edicatur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Foderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Delecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

TAM praeclearam quidem de egregia virtute & constantia vestra rebus ipsis semper probata & Apostolicis etiam laudibus commendata, gerimus opinionem, ut plane persuasum habeamus, Vos nullis ad procul amandandam omnem execrandi schismatis suam, & ad Catholicam Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubique proficendam tuendamque, Apostolicae nostrae caritatis, sollicitudinis, exhortationisque novis stimulis indigere. Verum pro demandata infirmitati nostrae a Supremo Pastorum Principe aeternoque Animarum nostrarum Iudice Jesu Christo universalis Ecclesiae suae procuracione obstricti, facere non possumus, quin Vos saepe de sacrilega perditorum hominum temeritate & audacia edoceamus, atque infimal admoneamus, ut quancumque tenuissimam suspensionem per insidias veteratorum Schismatis patronorum cuipiam vestrum de eorum reconciliata Nobiscum gratia & communione forsitan injiciendam ab animis vestris penitus removeatis.

§. 1. Postquam enim per alias nostras in simili forma Brevis Literas die 26. Mensis Junii proxime elapsi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impressas, & publici juris factas, Electionem Joannis Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastoris in Harlemensem, Hieronymo de Boch e vivis sublato, Pseudo-Episcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi, & ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus Harlemensis erectionem nullam, inane, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaravimus, rescidimus, delevimus & abrogavimus; nec ad ipsius Petri Joannis de sua detestabili Pseudo-Episcopi Harlemensis designatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, scriptam Epistolam respondimus; binas nuper Nobis inscriptas & clanculum redditas accepimus Epistolas; alteram quidem ipsius Petri Joannis Meyndarts die 30. Mensis Julii, alteram vero ejusdem Joannis Van-Stiphout die 29. dicti Mensis Julii proxime praeteriti hujus anni datas. Hic autem de sua inani designatione & sacrilega Consecratione praescribit; ille vero de nulla a Nobis data responsione primum conqueritur, deinde de eadem abs se facta Consecratione significat, tum causam obtendit, qua adductus, ad tantum scelus paulo citius, demto ternario Episcoporum numero;

Sanctio poenalis.

Dat. die 9. Julii 1745.

CXXXVI.

Sollicitudo Pontificis ne Catholici contagione Schismatis attingantur.

Electio Pseudo-Episcopi nulla.

Ejusdem Consecratio, & subdola Schismaticorum artes.

perfi-

Derogationes opportuna.

De exemplorum auctoritate.